

**RAGNAR
JÓNASSON**

PŘÍSEŘÍ

Od autora mrazivého thrilleru *Temnota*

RAGNAR JÓNASSON

PŘÍŠEŘÍ

Copyright © Ragnar Jónasson 2016
Published by agreement with Copenhagen Literary
Agency ApS, Copenhagen.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Korecká, 2021
Obálka © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0977-9 (pdf)

RAGNAR JÓNASSON

PŘÍŠEŘÍ

Přeložila Lucie Korecká

Pro Maríu

Tento příběh je zcela smyšlený a žádná z postav nemá předlohu ve skutečných osobách.

Sigurðu Kristjánu Sigurðssonovi z Vestmanských ostrovů a Saře Dögg Ásgeirsdóttir patří zvláštní poděkování za to, že mě provedli po ostrově Elliðaey a poskytli mi o něm informace.

Státní zástupkyni Huldě Maríe Stefánsdóttir velice děkuji za to, že mi pomohla seznámit se s metodami policejní práce.

Dále srdečně děkuji svým rodičům, Jónasu Ragnarssonovi a Katrín Guðjónsdóttir, za pročtení rukopisu.

Náladu změni i jediná výtka,
přítomnost duše si rozvážnost žádá.

*Einar Benediktsson,
z básně Starkađovy monology*

PROLOG

Reykjavík, 1988

Slečna na hlídání měla zpoždění.

Manželé chodili večer ven jen zřídka, a proto si dali zvlášť záležet, aby ji kontaktovali včas. V minulých letech už jim dceru občas pohlídala, bydlela ve vedlejší ulici, ale jinak se s ní moc dobře neznali. Nevěděli přesně, z jaké je rodiny, trochu znali jen její matku, kterou někdy v sousedství potkávali. Bylo jí jednadvacet a jejich sedmiletá dcera k ní vzhlížela. Neustále jim vykládala, jaká je s ní zábava, jak krásně se obléká, že umí zajímavě vyprávět a tak podobně. Těšila se, až ji slečna zase bude hlídat, což rodičům výrazně usnadnilo rozhodnutí, že se půjdou pobavit. Mohli mít jistotu, že dcera bude v dobrých rukou a nebude se nudit. Večer se chystali na výroční oslavu, a tak si domluvili hlídání od šesti do půlnoci. Teď bylo po šesté, vlastně už se blížilo půl sedmé a slavnostní večere

měla začít v sedm. Otec chtěl zavolat k ní domů a zeptat se po ní, ale matka usoudila, že by to bylo zbytečné vyrušování. Určitě nakonec dorazí.

Byla březnová sobota a v bytě panovalo znatelné nadšení. Manželé se těšili na příjemně strávený večer s ženinými kolegy z ministerstva a sedmiletá holčička se nemohla dočkat, až si s chůvou budou pouštět filmy. Videopřehrávač doma neměli, ale tohle nebyl žádný obyčejný den, a tak otec s dcerou vyrazili do nejbližší video-půjčovny pro přehrávač a tři kazety. Malá měla navíc dovoleno zůstat vzhůru tak dlouho, jak zvládne.

Těsně po půl sedmé se ozval domovní zvonek. Rodina bydlela ve druhém patře malé bytovky v Kópavogu a matka zvedla sluchátko domovního telefonu. Dorazila chůva. Vzápětí už stála ve dveřích, celá promoklá, přišla prý pěšky a venku lilo jako z konve. Rozpačitě se omlouvala za zpoždění.

Rodiče ji jako obvykle přátelsky přivítali a nechtěli si drobným zdržením nechat zkazit náladu. Poděkovali jí, že za ně doma na chvíli zaskočí, a připomněli jí základní domácí pravidla. Chtěli se zeptat, jestli umí ovládat videopřehrávač, ale dcera je přerušila a prohlásila, že s tím žádnou pomoc nepotřebuje. Vypadala, že se nemůže dočkat, až bude mít od rodičů pokoj, aby se mohla pustit do sledování filmů. Rodina tak jako tak obvykle trávila sobotní večery u televize.

Taxi už přijelo, ale manželé ještě otáleli, nebyli zvyklí nechávat dceru doma.

„Nemějte obavy,“ ujistila je nakonec chůva, „u mě je v dobrých rukou.“

Působila důvěryhodně, a navíc jim dceru už hlídala a vždy se dobře osvědčila. Vyšli tedy do deštivého večera v dobré náladě.

Večírek začal slibně, ale matka si po chvíli z nějakého důvodu začala dělat starosti o dceru.

„Uklidni se,“ konejšil ji muž, „určitě se královsky baví.“ Podíval se na hodinky a dodal: „Nepochybně už je u druhého nebo třetího filmu a snědla už všechnu zmrzlinu.“

„Není tady někde telefon?“ zajímala se přesto žena.

„Nebudeme přece volat tak pozdě. Třeba u televize usnula.“

Nakonec se ale přeci jen vrátili domů trochu dřív, než měli v plánu, krátce po jedenácté. Za sebou měli večeři o třech chodech, která se však po pravdě moc nevydařila. Hlavní chod, jehněčí, byl mírně řečeno bez chuti. Po jídle se přítomní přesunuli na taneční parket. Zpočátku se hrály staré dobré písničky, ale pak je vystřídaly nové popové hity a některé z nich se manželům netrefily do vkusu, třebaže si stále připadali mladí. Zbývalo jim ještě pár let, než bude možné začít mluvit o středním věku.

V taxíku vládlo ticho, po sklech stékal déšť. Manželé byli po večíрку unavení, měli ve zvyku trávit čas hlavně doma. Moc toho nevypili, jen trochu červeného vína k večeři.

Cestou z auta žena prohodila, že malá snad už spí, to by bylo nejlepší, mohli by si jít rovnou lehnout.

V klidu vystoupali po schodech a místo zazvonění si sami odemkli, kdyby dcerka snad už spala.

Ta ale rozhodně nespala. Přiběhla a objala je, až ne-
zvykle pevně. Vypadala úplně vzhůru, čekali, že bude
unavenější.

„Ty jsi nějaká čiperná,“ prohlásil otec a usmál se na ni.

„To je dobře, že už jste tady,“ řekla holčička. Na je-
jím pohledu bylo něco zvláštního, co se nedalo snadno
popsat.

Chůva vyšla z pokoje do předsíně. Usmívala se, jak
nejvlídněji uměla.

„Jak to šlo?“ zeptala se matka.

„Úžasně. Máte moc hodnou dceru. Podívaly jsme se
spolu na dva filmy.“

„Díky, že jste přišla, opravdu jste nám moc pomohla.“
Otec vytáhl z kapsy kabátu peněženku, odpočítal ban-
kovky a podal jí je. „Je to takhle v pořádku?“

Chůva peníze přepočítala a přikývla: „Ano, jistě.“

Když se rozloučila, obrátil se otec k holčičce: „Nejsi
už unavená, zlatíčko?“

„Jo, možná trošku. Ale nemůžeme se ještě chvíli kou-
kat na video?“

Otec zavrtěl hlavou a řekl vlídně: „To nejde, už je
moc pozdě.“

„Prosím, já nechci jít hned spát,“ žadonila holčička
s pláčem na krajíčku.

„No jo, tak dobře.“ Otec ji odvedl do pokoje. Televizní
vysílání už skončilo, a tak zapnul videopřehrávač a vložil
do něj novou kazetu.

Posadil se vedle dcery a čekali, až film začne.

„Nebavily jste se dneska dobře?“ zeptal se opatrně.

„Ale jo... bylo to fajn,“ odpověděla, ovšem neznělo to přesvědčivě.

„A nebyla... byla na tebe chuva hodná?“

„To jo,“ řekla holčička. „Jo, obě na mě byly hodné.“

Odpověď otce zaskočila.

„Co tím myslíš?“ podivil se. „Obě?“

„No, byly dvě.“

Obrátil se k ní a vlídně otázku zopakoval: „Dvě? Jak to myslíš?“

„Prostě byly dvě.“

„Jak to? Přišla sem nějaká její kamarádka?“

Holčička se na chvíli odmlčela, než odpověděla. Otec teď zahlédl v jejích očích strach a po zádech mu přeběhl mráz.

„Ne, to ne. Bylo to trochu zvláštní, tati...“

PRVNÍ ČÁST

1987

1

Mladý pár se k výletu na venkov rozhodl spontánně, byl už podzim a brzy se stmívalo. Vydali se až do Západních fjordů, do odlehlého údolíčka. Na cestu Benediktovou starou Toyotou vyrazili včas, ale bylo to dost daleko a teď už se začínalo znatelně smrákat. Benedikta se zmocnily pochybnosti.

„Není už na cestu pozdě? Najdeme vůbec v té tmě chatu?“

Benedikt se před cestou nabídl, že bude řídit.

„Neměj obavy, já tam trefím. V létě jsme tady s hol-kama byly mockrát,“ odpověděla ona.

„No právě, v létě,“ odfrkl si Benedikt a usilovně se snažil udržet vozidlo na klikaté a špatně osvětlené silnici.

„Neboj,“ uklidňovala ho a Benedikt postřehl, že to řekla úplně uvolněným tónem.

Čekal tak dlouho. Obdivoval tu drobnou, veselou holku. A celou dobu měl dojem, že ona to ve skutečnosti cítí

úplně stejně. Nikdo z nich v té věci dlouho nic nepodnikl, ale před několika týdny se konečně něco stalo – přeskočila jiskra a rovnou se rozhořel pořádný oheň.

„Už se blížíme k odbočce,“ upozornila ho.

„Bydlela jsi někdy tady na západě?“

„Já ne. Táta je ze západu. Vyrostl v Ísafjörðu, ale jeho rodině patřila i tahle chata. A pak jsme sem pořád jezdili. Je to prostě ráj.“

„To věřím, i když teď v té tmě vůbec nic nevidím. Už se těším na trochu světla.“ Vzápětí váhavě dodal: „Je tam elektřina, ne?“

„Studená voda a svíčky,“ odpověděla.

„To jako fakt?“ povzdychl si Benedikt.

„Ne, dělám si srandu. Teplá voda, spousta vody, a elektřina taky.“

„Řekla... ehm, řekla jsi rodičům, že se sem chystáme?“

„Ne, kdepak, nic jim do toho není. Máma vlastně ani není doma a já už si přece můžu dělat, co chci. Tátovi jsem prostě řekla, že nebudu přes víkend doma. Brácha je na víkend taky pryč, takže o ničem neví.“

„Tak fajn. Já jenom myslel... chápeš, je to jejich chata, že jo?“ Po pravdě se hlavně chtěl dozvědět, jestli její rodiče vědí o jejich začínajícím vztahu, protože jinak to celé zatím tajili.

„To jo, jasně, chata patří tátovi, ale jsem si jistá, že teď nemá v plánu ji využívat. Mám klíč. Bude to skvělý, Benni, představ si ty hvězdy v noci! Myslím, že je skoro úplně jasno.“

Přikývl, ale stále měl určité pochybnosti, jestli to byl rozumný nápad.

„Tady, tady odboč,“ vyhrkla najednou. Benedikt musel prudce přibrzdit a málem ztratil nad vozem kontrolu. Nakonec se mu však podařilo odbočit a pokračoval téměř krokem po úzké venkovské cestě.

„Klidně to trochu rozjeď, bude to v pohodě. Jinak tam dorazíme až ráno.“

„Už je prostě moc tma, nechci to auto někde rozmlátit.“

Zasmála se tím svým kouzelným, nádherným smíchem a Benedikt měl hned trochu lepší náladu. V jejím smíchu a hlase cítil jistou upřímnost, a právě ta způsobovala, že ho to k ní tak táhlo. Teď už jim konečně nic nestálo v cestě. Pohlcoval ho pocit, že tak to má být. Že tohle je jenom začátek, ochutnávka budoucnosti.

„Neříkala jsi, že tam je koupaliště s horkou vodou?“ zeptal se. „To bude paráda, skočit se po té cestě vykoupat!“

„Hmm, to jo... nepochybně,“ odpověděla váhavě.

„Nepochybně? Co tím myslíš? Tak je tam koupaliště, nebo ne?“

„Uvidíš!“

S takovou nevyzpytatelností se u ní vždycky muselo počítat. Dokázala vnést do všedního života cosi tajemného.

„Tak jo, nemůžu se dočkat.“

Po deseti minutách dorazili do údolí, kde měla stát chata, ale Benedikt ji nikde neviděl.

„Pojď za mnou, musíš se naučit mi důvěřovat,“ zasmála se, vzala ho nenuceně a něžně za ruku a on ji následoval. Ve ztemnělém údolí měl pocit, jako by se ocitl v krásném, ale černobílém snu.

Náhle se zastavila.

„Slyšíš moře?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Pst, počkej. Stůj klidně a mlč. Poslouchej.“

Soustředěně se zaposlouchal, až zaslechl vzdálené dunění moře. Všechno mu to připadalo jaksi neskutečné, jako nějaká kouzla.

„K pobřeží je to kousek. Můžeme tam zítra zajít, jestli chceš.“

„To by bylo skvělý, přímo úžasný.“

Najednou se ze tmy vynořila chata. Nebyla nijak zvlášť velká a zjevně už měla svá nejlepší léta za sebou. Dívka chvíli prohledávala kapsy péřové bundy, než našla klíč. Když vešli dovnitř, objevila se před nimi útulná místnost. Nábytek byl starý, ale svým způsobem stylový. Benedikt hned cítil, že tam vládne příjemná atmosféra. Těšil se na nadcházející pobyt, na víkend daleko od civilizace. A nikdo nejspíš ani nevěděl, že tam jsou, měli celé údolí jen sami pro sebe. Jako ve snu.

Z pokoje vedly dveře do maličké kuchyňky a koupelny, a pak na schodiště.

„Co je tam nahoře?“ zeptal se. „Podkrovní ložnice?“

„Jo. Tak honem.“ Stačilo pár kroků a byla nahoře.

Benedikt ji následoval. Skutečně tam byla podkrovní ložnice, matrace, peřiny a polštáře.

„Pojď sem,“ vyzvala ho a natáhla se na jednu matraci.

„Pojď ke mně.“ Usmála se na něj a on nedokázal takovému pokušení odolat.

2

Benedikt stál venku pod zářící hvězdnou oblohou a na starém grilu na dřevěné uhlí griloval v podzimním chladu hamburgery. Výlet začal skvěle a vyhlídky na jeho pokračování se jevily slibně. Benedikt sice byl tělem i duší městský člověk a na výlety na venkov si nikdy moc nepotrpěl, ale tady se cítil tak dobře, až ho to překvapovalo. Měl samozřejmě prvotřídní společnost, ale i na samotném místě vzdáleném od okolního světa bylo cosi okouzujícího. Nadechl se čerstvého vzduchu a znova zkusil zavřít oči a poslouchat moře. Lákavá vůně hamburgerů se mísila s vůní podzimní přírody. Gril stál za domem a Benedikt si najednou uvědomil, že nikde nevidí slíbené koupaliště.

Když se v pokoji najedli, zeptal se škádlivě:

„A vůbec, co to koupaliště, o kterém jsi mluvila? Obešel jsem dům už několikrát a nikde jsem ho neviděl.“

„Tak to ti snad moc dlouho netrvalo,“ zasmála se rozpustile.

„Teď se jenom vyhýbáš otázce.“

„Vůbec ne. Pojď se mnou.“

Než se nadál, vstala a vyšla ven. Následoval ji do podzimního šera.

„To chceš to koupaliště vykouzlit?“

„Jen pojď se mnou. Je ti zima?“

Poněkud zaváhal, v tenké mikině mrzl, ale nechtěl to přiznat. Dívka se vrátila dovnitř a přinesla tlustý vlněný svetr. „Chceš si ho půjčit? Je tátův, vzala jsem ho tajně s sebou, je mi velký, ale je v něm děsně příjemně.“

„Nebudu přece nosit svetr tvého táty, to by bylo dost divný.“

„Jak chceš.“ Odhodila svetr na podlahu v pokoji a zavřela za sebou.

„Je to tak pět deset minut tamtím směrem,“ ukázala do tmy.

„A co tam má být?“

„Horký pramen,“ řekla už za chůze. „Je tam parádní tůňka, tak akorát pro dva.“

Údolí osvětlovaly hvězdy a měsíc v úplňku. Benedikt usoudil, že by tudy nechtěl jít potmě, protože kromě noční oblohy nebylo v dohledu žádné světlo. V blízkosti nestálo jediné stavení, až na chatu, která se už ztrácela v šeru. Teď mu to ale připadalo jako lákavé dobrodružství, a hlavně byl po uši zamilovaný, a tak nic nenamítal, třebaže neměl ve zvyku se jen tak pouštět někam do neznáma.

Pokud však dobře viděl, žádný horký pramen poblíž nebyl.

„Je to daleko?“ zeptal se. „Nevodíš mě za nos?“

„Ne, jasně že ne,“ zasmála se. „Koukni támhle.“ Ukázala vzhůru do údolí, kde se u paty kopce rýsovala bouda. „Támhle. Vidíš tu boudu? U ní je pramen. Ta stará bouda se používá jako šatna.“

Zamířili k boudě a cíl už nebyl daleko, když Benedikt postřehl, že mezi nimi a pramenem teče nějaká zatracená řeka.

„Kde je most? Nebude to moc velká zacházka?“ zajímal se.

„Jen mi věř. Já jsem tu doma.“ Jakmile došli k řece, dodala: „Most tady není, ale tady se dá řeka nejsnáz přejít. Vidíš ty balvany?“

Benedikt přikývl. Balvany samozřejmě viděl, ale když si uvědomil, co ho čeká, vůbec se mu to nezamlouvalo.

„Nic na tom není. Prostě přeskakuješ z jednoho na druhý a hned jsi na břehu.“ Sundala si boty i ponožky a přeběhla na druhou stranu, jako by v životě nedělala nic jiného. Jako mrštná kočka, pomyslel si Benedikt.

Teď byla řada na něm. Následoval její příklad, zul se, nacpal ponožky do bot a vzal je do ruky. Vykročil vodou k prvnímu balvanu, ale trhl sebou a ucouvl, sotva ucítil, jak je ledově studená.

„No tak, šup na druhou stranu,“ zavolala na něj a na jednu mu připadala strašně daleko, jak tam tak stála na protějším břehu.

Vkročil znova do řeky, vystoupil na první balvan a pak přeskočil na další. Při příštím skoku trochu škobrtnul a jen tak tak se mu podařilo došlápnout na kámen a zabránit nehodě. Nakonec se dostal na druhý břeh a ulehčeně si oddechl.

Když konečně vzlédl, uviděl, že se celá svlékla a stojí na břehu tůně úplně nahá. „Tak pojd,“ vybídla ho a opatrně se ponořila do vody.

Nedal se dvakrát pobízet, ale cestou do vody málem spadl po hlavě dolů, jak bylo přírodní dno kluzké.

„To je prostě... úplně neuvěřitelný,“ vydechl a zahleděl se na oblohu plnou hvězd ve večerním šeru. Nechal se pohltit horkou vodou a přisunul se blíž ke svojí přítelkyni.

3

Po návratu od pramene se Benedikt třásl zimou a ona nepochybně také. Neměl tušení, jak pozdě je, protože hodinky odložil kdesi v autě a jediné hodiny na stěně v pokoji nešly. Vlastně se celkem hodilo, že tady, na tak krásném a odlehlém místě v pustině mezi mořem a horami, se čas zastavil.

„Pojďme si hned lehnout,“ navrhl. „Pod peřinu. Já mrznu.“

„Fajn,“ souhlasila. „Tak honem, běž první.“ Její něžný hlas ho trochu zahřál.

Chtěl na ni počkat, ale ona otálela, a tak nakonec vyrazil nahoru po schodech. V podkrovní ložnici byla tma a po vypínači, kterým by rozsvítil, pátral marně.

„Tady nahoře není světlo?“ zavolal dolů.

„Ne, ty troubo,“ zasmála se. „Tohle je chata, žádná luxusní vila.“

Tápal ve tmě, protože na půdu pronikal jen slabý přísvit zdola a maličkým oknem sem dopadala záře

hvězdné oblohy. Povlečení zapomněli v autě a Benedikt byl příliš promrzlý na to, aby se vracel dolů, natožpak ven. A k autu to navíc byl ještě kus cesty. Urovnal matrace, dvě z nich přisunul těsně k sobě a vklouzl pod příkrývku. Brr, otrásl se zimou, ale přesto se cítil příjemně. O tomhle snil tak dlouho, vlastně až příliš dlouho. V přízemí byla jeho vysněná holka, měla namířeno sem k němu a byli tu jen sami dva, daleko od lidí, pomyslel si.

Vzápětí zaslechl lehké kroky, stoupala po schodech a s ní přicházelo světlo – naprosto doslova. Oběma rukama svírala starý svícen s hořící svíčkou, která jí zvláště, skoro kouzelně osvětlovala tvář. Všechno mu to připadalo jaksi neskutečné a znova mu přejel mráz po zádech, nejspíš z toho podzimního chladu.

Opatrně postavila svícen na podlahu. Nebylo pochyb, jak by to dopadlo, kdyby v takové staré dřevěné chatě nešťastnou náhodou vypukl požár. V tu chvíli si Benedikt všiml, že je skoro nahý.

„Páni,“ vydechl bezděčně. Byla tak neuvěřitelně nádherná. Spěšně dodal: „Není to nebezpečný, zapalovat tady svíčku?“

„A jak jsi myslel, že to na venkově chodí, Benni? Ty jsi fakt děsnej měšťák.“

Zasmál se. „Nechceš pod peřinu? Určitě je ti zima.“

„Víš, mně vlastně nikdy není zima. Sama to pořádně nechápu.“ Ve světle hořící svíčky zahlédl její úsměv. Pak se otočila a bez vysvětlení zamířila zpátky dolů.

„Ty už jdeš zase pryč?“

Neodpověděla. Přisunul se o kousek blíž ke svíčce, aby ho její teplo zbavilo mrazení v zádech. Opět mu na mysl

vytanulo stejné slovo: neskutečné. Nebo jako ze sna, ano, to bylo možná výstižnější. A zároveň tak trochu zapovězené, ale díky tomu to celé bylo ještě lákavější.

Vrátila se nahoru a tentokrát nesla láhev červeného vína a dvě skleničky.

„To je... to je paráda,“ prohlásil.

Vklouzla pod příkrývku a přitiskla se k němu. „Tak co, není to tu takhle útulnější, Benni?“

Byl to nepopsatelný pocit, slyšet ji za takových okolností vyslovit jeho jméno.

„Jasně,“ odpověděl. Nevěděl, co jiného říct.

„Víš, jeden můj předek bydlel kousek odsud,“ ozvala se najednou a tón hlasu naznačoval, že bude následovat nějaký příběh. Pořád vyprávěla různé historky, to byla jedna z věcí, které na ní miloval. Měl pocit, že se do ní zamiloval tak snadno, až příliš snadno, ale ničeho nelitoval. Teď už ne.

„Povídá se...“ pokračovala, ale pak se dramaticky odmlčela. „Nevím, jestli to vůbec chceš slyšet,“ popíchla ho.

„Jasně že chci.“

„Povídá se, že ten můj předek tady v údolí straší.“

„Nekecej.“

„Je na tobě, jestli mi budeš věřit nebo ne, Benni, ale je to tak. Proto bych tady nikdy, vůbec nikdy v životě, nechtěla zůstat v noci sama.“ Přitiskla se k němu ještě pevněji.

„Tys ho viděla?“ zeptal se a čekal, až s těmi nesmysly přestane, i když se jejím příběhem jaksi potměšile bavil. Těšilo ho ji poslouchat, ale zároveň věděl, že ne všechno z toho, co říká, se dá brát vážně.

„Neviděla...“ odvětila a odmlka, která následovala, vyvolala v Benediktovi napětí. „Neviděla, ale cítila jsem jeho přítomnost... slyšela... slyšela jsem zvuky, co nedokážu vysvětlit.“

Pronesla to s takovou vážností, že to Benedikta skoro vyděsilo.

„Byla jsem tady v podkroví, ještě jako malá, s tátou, jenom my dva, a když jsem usnula, potřeboval táta na chvíli zaskočit ven. Najednou jsem se probudila a byla jsem tu sama, pozdě večer na jaře, kdy se v noci ještě hodně stmívá. Zkusila jsem rozsvítit svíčku, ale nechtěla se rozhořet... a pak jsem uslyšela ty zvuky. Pochop to, Benni, nikdy v životě jsem se tolik nebála, ani předtím, ani potom.“

Benedikt mlčel a začínal litovat svého souhlasu, že historku vyslechne.

Podíval se na ni a na okamžik měl pocit, jako by jí v očích zahlédl strach. Zavřel oči a snažil se ze sebe setřást úzkost. Jak jí mohl skočit na takovou pitomost...

„Já na nic takového nevěřím,“ prohlásil nakonec.

„To jenom proto, že neznáš celý příběh, Benni,“ podotkla mazlivě, ale tón jejího hlasu přesto prozrazoval, že zůstalo nevyřčeno něco děsivého.

„Celý příběh?“ zopakoval.

„Toho našeho předka upálili. Představ si to, upálili ho na hranici.“

„Blbost. Děláš si srandu, ne?“

„Myslíš, že by mě něco takového napadlo? Tys nečetl o upalování za čarodějnictví?“

„Za čarodějnictví? To jako myslíš, že se upalovaly čarodějnice?“

„No, čarodějnice... Tady u nás se ženy skoro neupalovaly, byli to většinou chlapi. A tenhle můj předek byl jeden z nich. Představ si to, Benni, představ si na chvilku ten pocit, když uhoříš v ohni.“ Zdůraznila svá slova prudkým gestem a vrazila při tom do starého svícnu. Benedikt zalapal po dechu.

Svíčka spadla ze svícnu na dřevěnou podlahu...

4

Pohotově po svíče chňapla a zachytila ji, postavila svícen a vrátila ho na místo.

Usmála se. „Tohle mohlo dopadnout špatně.“

„To jo, u všech bohů, dávej pozor,“ žádal ji Benedikt a hrůzou sotva popadal dech.

„A víš co?“ pokračovala stejně klidným hlasem jako předtím, jako by se nic nestalo, „já myslím, že se opravdu provinil.“

„Provinil?“

„No, že byl čaroděj. Ale abys to správně pochopil, nemyslím tím, že měli právo ho upálit, ovšem podle všeho se něčím takovým zabýval. Trochu jsem to zkoumala, víš, magické znaky a tak. Přijde mi to děsně zajímavý.“

„Zajímavý? Nějaký čáry máry?“

„Ne, prostě mám dojem, že to máme v rodině, v genech, chápeš?“

„Co? Kouzla?“ nemohl uvěřit vlastním uším.

„Jo, kouzla.“

„Tak teď už si určitě děláš srandu.“

„Benni, z takových věcí si srandu nedělám. Trošku jsem to zkoušela, děsně mě to láká.“ Jemně do něj šťouchla.

„Zkoušela jsi to?“

„Jo, čarovat.“ Pak žertovně dodala: „Jak myslíš, že jsem získala tebe?“

„Nežvaň blbosti.“

„No, klidně si věř, čemu chceš.“

„Já hlavně nemůžu uvěřit tomu, že jsem tady, s tebou.“

Zasmála se.

„Nedáme si lok vína?“

Láhev stála zatím netknutá poblíž svíčky a vedle čekaly sklenky.

„Nechce se mi vylézat zpod deky, je mi ještě pořád hrozná zima.“

„Zima?“ podivila se a dodala jízlivě: „Ty se bojíš?“

Neodpověděl.

„Dostal jsi strach?“

„Jasně že ne.“ Přisunul se k ní blíž a vnímal teplo jejího nahého těla.

„Dokud máme zapálenou svíčku, nic se nestane, nedá o sobě vědět. Až potmě, Benni, až potmě!“

Natáhla se po svíčce, prsty zhasila plamen, obrátila se zpátky k Benediktovi a zlehounka ho políbila na rty.

5

Benedikt se probudil brzy, přestože očekával, že tak daleko od lidí i budíků bude spát tvrdě a dlouho.

Navíc se vyspal poměrně špatně. Možná za to mohlo večerní vyprávění o kouzlech a upalování, ale možná byl jenom celý bez sebe nadšením z toho, že konečně strávil noc s ní.

Ona ještě tvrdě a klidně spala, a tak se odplížil z podkroví, oblékl si mikinu a kalhoty, obul se a vyhlédl ven. Vypadalo to, že bude krásný den, vzduch byl ještě chladný, ale nefoukalo. Vydal se směrem k moři. Kolem vládl všeobjímající, příjemný klid, a být daleko od obydlených krajů mu připadalo jaksi neurčitě krásné. Vyrostl jako městské dítě a výlety do přírody nikdy nevyhledával, ale tady se mu líbilo. Možná to souviselo hlavně s tím, jakou tady měl společnost.

Cesta k pobřeží mu zabrala dost času. Posadil se tam, odpočíval a díval se na moře. Nechtěl se tam však zdržet dlouho – kvůli ní. Třeba už se probudila a rozhlíží se po